

AT GÅ I HUNDENE og hvad vandringen vil sige, med Henry David Thoreau og Tomas Espedal

At gå.

En bevægelse frem i landskabet, det fysiske såvel som det indre.

Et centralt emne for såvel Henry David Thoreau som Tomas Espedal, begge gående entusiaster.

Førstnævnte i fortidig forstand, eftersom hans hjerte ikke længere har en eneste takt i sig. Sidstnævnte er i stadig bevægelse, til tider i vild og foretagsom udfoldelse.

Begge engagerede i det at være på vej. I bevægelse. Fra et sted til et andet. Uden mål. Men i proces. Særligt genkendeligt i de to værker *Walden; eller livet i skovene*, som Henry David Thoreau er

ophavsmand til, samt *Gå - eller kunsten at leve et vildt og poetisk liv* af Tomas Espedal. En amerikaner og en nordmand.

Henry David Thoreau så lyset på en Nordamerikansk himmel tilbage i 1817. Og hvilket lys! Tidligt udviste han en særlig hørelse for naturens kald, endog i en sådan grad, at han valgte at indlogere sig i en til lejligheden selvbygget hytte i skoven Walden i den nordlige delstat Massachusetts. Et geografisk punkt, hvor han forblev stillestående i flere år, idet han havde en undersøgelse at tilvejebringe.

Værket *Walden* står hos mange mejslet ind i bevidstheden som en bog med en indre ild. En art oprørstrang kan ramme læseren, mener jeg, ramt som jeg er. I dette værk giver Henry David Thoreau luft til tanker om måden at leve livet på, om samfundets altomfattende lovgivning og dermed indgriben i det menige menneskes liv, hvorved friheden som følelse ikke gives frugtbare forhold. Han tragtede med andre ord efter at mærke suset af frihed.

Han skriver berømt: *“All good things are wild and free”* og: *“I went to the woods because I wished to live deliberately.”* Altså frihedssøgende i en grad, ikke mange andre ville kunne eller ønske.

I bevægelse, frem mod et mål om mere og mere frihed. En art frigørelse fra de bindinger, som samfundet som institution med lovgivende, udøvende og dømmende magt synes at pålægge individet, borgeren og - I Henry David Thoreaus optik - slaven i maskineriet.

Han ville vandre, bevæge sig. Det var mere end blot en vane, han dagligt forholdt sig aktivt til. Der var tale om et livslangt projekt. En nødvendighed, forstås, for at kunne være til.

Om det har han skrevet i et hyppigt fremhævet essay, "Om at vandre". Her træder det tydeligt frem for læseren, at det for Henry David Thoreau drejer sig om at følge den uberørte sti. Den vilde og stridsomme bevægelse, der gennemskærer terrænet på en ny måde. Han bevæger sig således bort fra den slagte og af andre fastlagte sti, går ikke gerne i andres systemer, men opbygger sit eget. Det synes at være friheden.

En slidsom færd, der kunne vare i timer, dag for dag, i en altid årvågen tilgang til naturens beskeder. Som læser af disse essays åbenbares det, hvor megen modstand Henry David Thoreau har mod at blive en del af flokken, der slider og slæber og ikke levnes mulighed for at forfølge drømme og sansninger, sådan som de opstår i det pludselige. Nej, han vil hellere nedbringe sine udgifter og installere sig i en simpel livsførelse, som så gør, at han har tid til at være et menneske, sig selv. Sin egen herre, retteligt!

Det skal hertil nævnes, at Henry David Thoreau blev fint støttet af sine velbjærgede venner, når hans økonomi havde problemer, ligesom Ralph Waldo Emerson, der ejede Walden, gerne lod ham opføre hytten i skoven.

Tomas Espedal er af en anden støbning.

Nulevende og nøje registrerende sine bevægelser i verden. Særligt dem, han foretager sig med fødderne. Det træder frem i *Gå - eller kunsten at leve et vildt og poetisk liv*. Hos ham findes "*Drømmen om at forsvinde. At blive væk.*"

Tomas Espedal skriver videre om at gå ud af et forhold. At gå i hundene. At gå ud af sig selv. Blot og åbenbart at gå ud ad døren, uden mål og med, men bare af sted, hvorved skridt følger skridt, og rytmen rammes, tanker triller, og en egentlig refleksion over tilværelsen, måden at leve livet på, former sig.

For giver man sig hen til det, *“Så findes der ikke noget bedre end at gå; komme frem ved egen hjælp, sætte den ene fod foran den anden og gå ind i en slags glemsel som samtidig er et forstærket nærvær; vi glemmer at vi går, vi glemmer selve det at gå og anstrengelserne ved at bevæge sig, samtidig med at vi ser og hører mere årvågent, lugter skarpere, oplever alt stærkere.”*

Bogen udmærker sig ved at være fortløbende, altid i bevægelse, med nedslag med hælen i skildringer af sydende bylivsvandring i Berlin og Paris samt uvejsomme bjerge i Tyrkiet og hen ad flintrende flotte sandstrande i Grækenland. Rygsækken fyldt ud af cigaretter og spiritus.

Det fornemmes, at Tomas Espedal nærer en stor sympati for vandringsmanden som figur. Denne rolle, dette hverv, som kræver, at man kan lægge ting bag sig, særligt de under materialismens forankrede. Man må gøre sig fri. Have sig selv med, idet man aldrig kan blive sig selv kvit.

Det, man dog ikke mister, er blikket for de oplevelser, naturen egenhændigt og rundhåndet skænker en – som en rosarød solopgang efter en hård nat. Denne opøvelse af opmærksomheden, som vandringen synes at kunne tilvejebringe, er også noget, vi støder på

hos Henry David Thoreau, og noget, som andre forfattere, fra Rousseau til Kirkegaard, har skrevet om.

Forskellen de to herrer imellem er en del, men den helt store sammenhæng er, at begge bevæger sig bort fra en, de ikke kan leve sammen med længere. Hvor Tomas Espedal vender sig fra en tidligere elsket person, skubber Henry David Thoreau sig fri af en instans, han ikke kan leve i pagt med, nemlig samfundets mange regler og indgribende karakter.

Dulmende kan rusen forårsaget af eksempelvis alkohol være, om end den også slører. Derfor ville Henry David Thoreau ikke vælge den vej. Det må vi lade Espedal om.

Tomas Espedal synes at have sat et andet tempo end Henry David Thoreau, som var en noget langsommere gut. En adstadighedens gut. Men fremad det går!

Facebook < <https://www.facebook.com/litteraturnu>> / Instagram < <https://www.instagram.com/litteraturnu.dk/>>

Hjemmesiden er lavet i samarbejde med Hilsen IT < <https://hilsen.it/>>